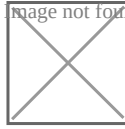

Το πνευματικό ύψος της αποστολής του Ιερέα

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Ύστερα, δεν είμαστε κήρυκες και διδάσκαλοι κάποιας ανθρώπινης θεωρίας, κάποιου φιλοσοφικού ή κοινωνικού συστήματος, αλλά διδάσκουμε «το σοφό σχέδιο του Θεού, που εμεινε μυστικό και κρυμμένο από τους ανθρώπους» (Α' Κορ. β' 7). Αποκαλύπτουμε στους ανθρώπους το Θεό και το μυστήριο της σωτηρίας. Ευαγγελιζόμαστε τη δωρεά της Θείας Χάρης, την κατάργηση του θανάτου, την ανάσταση της θνητής μας φύσης, την κατάργηση της εξουσίας του διαβόλου και την αιώνια βασιλεία του Θεού που είναι το τέρμα κάθε πόθου, κάθε σκέψης και νοσταλγίας. Όλα αυτά αποτελούν το κύριο καθήκον του ιερέα. Το «ποιμάνει τα πρόβατά μου» και το «βόσκει τα αρνία μου», που λέχθηκε από το Χριστό στον Πέτρο (Ιω. κα' 15-17), επαναλαμβάνεται στον κάθε ιερέα.

Η εμπειρία του αόρατου πολέμου, η γνώση των μυστηρίων της Χάρης, οι μορφές και ενέργειες της πλάνης, οι χαρακτήρες των ανθρώπων, οι τρόποι της οικονομίας

στη διαποίμανση των ψυχών πρέπει να είναι κτήμα των ιερέων, διότι πώς είναι δυνατό να διδαχθεί κάποιος μια τέχνη από έναν αδαή; Η «πανοπλία» της χάρης, όπως την περιγράφει ο Παύλος (Εφεσ. ς' 11-18) είναι απαραίτητη, γιατί μόνο έτσι θα μπορέσει ο στρατηγός —ιερέας να πολεμήσει νικηφόρα εναντίον των αρχών και εξουσιών, των κοσμοκρατόρων του «σκότους του αιώνος τούτου».

Και εάν με όλους τους τρόπους προσπαθήσει ο ιερέας και δεν μπορέσει να γυρίσει πίσω ένα πλανεμένο και άρρωστο πρόβατο, τότε θα πρέπει, με την εξουσία της χάρης που έχει περιβληθεί, να έχει τη δύναμη ν' απευθυνθεί σ' αυτό και να μιλήσει με αυθεντία λέγοντας, «εν τω ονόματι Ιησού Χριστού γίνου υγιής» ή «βγες από το βάραθρο στο οποίο έπεσες» ή «συγχωρούνται οι αμαρτίες σου» ή «ανάβλεψε από την πώρωση της αναισθησίας σου» ή το και σπουδαιότερο, «αναστήσου από τη νέκρωση, στην οποία σε οδήγησαν οι διάφορες αμαρτίες». Ναί, αδελφοί μου, αυτά είναι τα καθήκοντα και τα γνωρίσματα του ιερέα, του κατεξοχήν πνευματικού ανθρώπου, που πρέπει να «τα καταλαβαίνει όλα», ενώ αυτόν «κανείς από εκείνους που δεν έχουν το Πνεύμα δεν είναι σε θέση να τον καταλάβει»(Α' Κορ. β' 15).

Εάν ο απλός πιστός δεν μπορέσει να φθάσει στο πνευματικό αυτό ύψος, τούτο δε θα παρεμποδίσει την Εκκλησία στο έργο της τόσο όσο όταν ο ιερέας αποτύχει στην αποστολή του. Διότι ο ιερέας είναι πατέρας που αναγεννά, φωστήρας που φωτίζει, παιδαγωγός που καθοδηγεί, γιατρός που θεραπεύει· αν λοιπόν δεν είναι τέτοιος, πώς θα φωτίσει και θεραπεύσει και καθοδηγήσει τους άλλους; Τότε ασφαλώς θ' ακούσει από τον Κύριο το, «ιατρέ, θεράπευσε πρώτα τον εαυτόν σου»(Λουκ. δ' 23) και το φοβερό ελεγκτικό λόγο· «Γιατί συ τολμάς να διδάσκεις το νόμο μου και να βάζεις στο στόμα σου τη διαθήκη μου; Συ μίσησες το νόμο μου ως παιδαγωγικό κανόνα ζωής και πέταξες πίσω σου σαν άχρηστες τις εντολές μου»(Ψαλμ. 49, 16-17).

Όσο μεγαλύτερη η ζημιά από την αποτυχία της αποστολής του ιερέα τόσο πιο μεγάλη είναι και η ευθύνη του, και συνεπώς η καταδίκη του από τον Αρχιποιμένα Χριστό που με το αίμα του ίδρυσε την Εκκλησία. Είναι πολύ χαρακτηριστικά τα όσα λέει στον Ιεζεκιήλ σχετικά με το θέμα αυτό: «Και σένα, υιέ του ανθρώπου, σε έχω εγκαταστήσει φρουρό στον ισραηλιτικό λαό». «Εάν δεν πεις το λόγο μου ώστε να απομακρυνθεί ο αμαρτωλός από τον αμαρτωλό τρόπο της ζωής του, αυτός μεν ο παράνομος θα πεθάνει στην παρανομία του, αλλά την ευθύνη του αίματός του που χύθηκε θα την ζητήσω από τα χέρια σου»(Ιεζ. λγ' 7-8). Κι αλλού προσθέτει: «Αυτά λέει ο Κύριος: Θα τιμωρήσω τους ποιμένες και θα ζητήσω τα πρόβατά μου από τα χέρια τους και θα τους εκδιώξω ώστε να μην τα ποιμαίνουν»(Ιεζ. λδ' 10). Στον Ιερεμία λέει: «Αλλοίμονο σε σας τους ποιμένες, οι οποίοι διασκορπίζετε και καταστρέφετε τα πρόβατα της ποιμνης μου...Να εγώ θα σας τιμωρήσω δίκαια σύμφωνα με τα πονηρά σας έργα»(Ιερ. κγ' 1-2), γι' αυτό καλό είναι να τα έχουμε

αυτά πάντοτε στη σκέψη μας για να μη μας κυριεύσει η ραθυμία και η αμέλεια.

Βέβαια το όλο έργο του Θεού δε ματαιώνεται από την αμέλεια και την απάθεια των λειτουργικών οργάνων, διότι ο Θεός έχει τη δύναμη να χρησιμοποιήσει και άλλους τρόπους, η ευθύνη αυτού όμως παραμένει ακέραιη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν τα λόγια του Μαρδοχαίου στην Εσθήρ που φαινόταν απρόθυμη να βοηθήσει στη ματαίωση των σχεδίων του βασιλέα συζύγου της Αρταξέρξη για τη γενική σφαγή των Εβραίων στη Βαβυλώνα. «Μη νομίσης ότι συ μόνη θα σωθής από όλους τους Ιουδαίους. Διότι αν συ σιωπήσεις στην περίσταση αυτή, βοήθεια και προστασία στους Ιουδαίους θα έλθη δι' άλλου τρόπου, συ όμως και ο οίκος του πατέρα σου θα χαθήτε» (Εσθήρ δ' 13-14).

Μη γένοιτο όμως, αγαπητοί αδελφοί, τίμιο του Χριστού ιερατείο, μη γένοιτο κάτι τέτοιο ποτέ να συμβεί με μας. Αντίθετα, η ευλογία και η χάρη του Κυρίου μας να συνοδεύει πάντοτε όλες τις σκέψεις και ενέργειές σας, ώστε να τελειώσουμε το δρόμο, να τηρήσουμε την πίστη για να μας δοθεί, κατά δικαιοσύνη, ο θείος στέφανος (Β' Τιμ. δ' 7). Ας μη βαρεθούμε, αδελφοί μου, τον εδώ μικρό κόπο, μικρό σε σύγκριση με την αιωνιότητα. Ας μην είμαστε, σύμφωνα με τον Παύλο «οκνηροί σ' ό,τι πρέπει να δείχνετε ζήλο, να έχετε πνευματικό ενθουσιασμό, να υπηρετείτε τον Κύριο. Η ελπίδα να σας δίνει χαρά. Να έχετε υπομονή στις δοκιμασίες. Να επιμένετε στην προσευχή» (Ρωμ. ιβ' 11-12). Μη μας τρομάζει η έκσταση της σημερινής αποστασίας και άρνησης· «γιατί τα όπλα με τα οποία πολεμάμε εμείς δεν είναι κοσμικά, αλλά έχουν τη δύναμη από το Θεό να γκρεμίζουν οχυρά» (Β' Κορ. ι' 4). Ας μη λησμονούμε ακόμη ότι «(ο Θεός) που ενεργεί μέσα σας είναι ισχυρότερος απ' αυτόν που κυριαρχεί μέσα στον κόσμο» (Α' Ιω. δ' 4).

Ας δούμε τώρα σε τι ακριβώς συνίσταται ο αγώνας που όλοι οι πιστοί καλούνται να διεξάγουν, πρωτοστατούντων των ιερέων. Είναι γεγονός ότι όλοι μας ξεκινούμε από μια μη χριστιανική ζωή· όλοι μας είμαστε αμαρτωλοί στο νου, στην προαίρεση, στην πράξη. Γι' αυτό όλων μας ο αγώνας συνίσταται στο να «αποβάλουμε» τον παλαιό άνθρωπο με τις πράξεις και τις επιθυμίες του, και να «φορέσουμε» τον καινό, τον «οποίον δημιούργησε ο Θεός»· να μεταμορφωθούμε, να υποστούμε την «καλήν αλλοίωση», να νεκρώσουμε το σώμα της αμαρτίας, για να ενδυθεί από μέσα μας ο Χριστός που στο βάπτισμα ομολογήσαμε και που «διαμορφώνεται» μέσα μας με την «εν Χριστώ» ζωή (Γαλ. δ' 19).

[Συνεχίζεται]